

ХОНАИ МУСАЛМОН БОЯД ЧИ ГУНА БОШАД

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Солеҳ ал-Фавзон

2012 - 1433

IslamHouse.com

فيما يجب أن يكون عليه بيت المسلم
«باللغة الطاجيكية»

صالح الفوزان

2012 - 1433

IslamHouse.com

ХОНАИ МУСАЛМОН БОЯД ЧИ ГУНА БОШАД

Эй бандағони Худо! Неъматҳои ба мо атонамудаи Худованд хеле зиёд ва аз доираи ҳисобу китоб берун аст, ки мо бояд дар баробари ин ҳама неъматҳо шукри Ёро ба ҷо орем ва барои побарҷо мондани ин неъматҳо даст ба корҳои наку занем ва амалҳои солеҳ намоем.

Худованд мефармояд:

﴿وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ﴾ سُورَةُ
إِبْرَاهِيمَ ٧

«Ва ҳангоме, ки Парвардигоратон эълон намуд, ки агар шукргузор бошед, ба шумо афзуни ато хоҳам кард ва агар куфрон намоед, ҳароина азоби ман саҳт аст» Сураи Иброҳим, ояти 7.

Яке аз беҳтарин неъматҳои Худованд барои фарзандони Одам он аст, ки барои онҳо хона ва манзили истиқомат додааст, ки дар он истиқомату истироҳат намоянд, аз гармою сармо ба он паноҳ баранд, аз чашмҳо пинҳон шаванд, молу дороиашонро дар он нигоҳдоранд, аз душман ба он паноҳ баранд ва дигар манофеъ.

Худованди муттаъол бар бандагонаш ин хонаҳои барқарор ва интиқолиро миннат гузошта мефармояд:

﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا
تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِئَةً
إِلَى حِينٍ﴾ سُورَةُ التَّحْلِ ٨٠

«Ва Худованд барои шумо хонаҳоятонро оромиши шумо қарор дод ва барои шумо аз пўсти чорпоён хаймаҳо муқаррар кард, то ҳангоми иқомат ва кўч сабук ва қобили интиқол бошад» Сураи Наҳл, ояти 80.

Худованд дар ибтидо хонаҳои истиқоматиро зикр намуд, ки инсон ғолибан дар он умр ба сар мебарад. Худованд онро ҷои оромиш хонд, ба маънои он ки инсон оромиро дар он меёбад ва баъди ҳаракати зиёде барои истироҳат ба он ҷо мешитобад ва аз тамоми масоили зиндаги лаҳзае дар он ором мешавад.

Баъди он Худованд хонаҳои интиқолиро, ки ҳангоми кўч кардан аз он истифода мешавад, зикр намуда, мефермояд:

﴿وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ
أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِئَةً إِلَى حِينٍ﴾ سُورَةُ التَّحْلِ ٨٠

«Ва барои шумо аз пўсти чорпоён хаймаҳо муқаррар кард, то ҳангоми кўч ва иқомат сабук ва қобили интиқол бошад» Сураи Наҳл, ояти 80.

Яъне Худованди муттаъол барои шумо аз пўсти ҳайвонот хонаҳои интиқоли муқаррар кард, сабук

аст, чи дар ватанатон ва чи дар вақти сафар аз он истифода мебаред.

Неъмат истиқомат ва ором гирифтган дар хона беҳтарин неъмат аст ва шумо ба ҳоли онҳое назар афканед, ки имрӯз хона надоранд ва ба чи ҳолат гирифтгоранд ва ба ҳоли худ андеша намоед, ки дар хонаҳои замонави истиқомат доред, хонаҳое ки тамоми васоили роҳат ба монанди обу барқ дар он фаровон буда, дар зимистон бароятон гарми медиҳад ва дар тобистон сарди. Инҳо ҳама неъматҳои Худованд аст, ки дар хона барои шумо додааст ва барои ин ҳама неъматҳо бояд шукри Ёро ба ҷо оваред ва ба таври бояд Ёро ёд кунед, ки ин ҳама аз фазлу марҳамати Ёст.

Эй бандагони Худо! Хонаи мусалмон бояд аз дигар хонаҳои фарқият дошта бошад ва тибқи шариати илоҳи дар хонаи мусалмон бояд ҳамеша зикри Худованди муттаъол карда шавад ва намозҳои нофила бештар хонда шавад ва Қуръони карим хонда шавад ва бояд он аз ҳама намуд фасод пок бошад.

Дар саҳеҳайн аз Абумӯсои Ашъари ривоят шудааст, ки Паёмбар (с) мефармоянд: «Масали хонае, ки дар он ёди Худо карда мешавад ва хонае, ки дар он ёди Худо карда намешавад, мисли мурда ва зинда аст».

Ибни Умар (р) ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) мефармоянд: «Баъзе намозхоятонро (суннатҳо ва

нафлҳо) дар хона бихонед ва онро қабристон нагардонед» Ривояти Бухори ва Муслим.

Яъне дар хонаи худ бештар намозҳои суннат ва нафл бигзоред ва онро ба монанди қабристон нагардонед, ки намоз хонда нашавад. Абухурайра (р) ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) мефармоянд: «Шумо хонаҳои худро қабристон накунед. Шайтонҳо аз хонае, ки дар он сураи Бақара хонда мешавад, мегурезад» Ривояти Муслим.

Боз Паёмбар (с) мефармоянд:

«Шумо дар хонаҳоятон намоз хонед, зеро беҳтарин намози шахс намозест, ки дар хонааш гузорад, ба ғайр аз намозҳои фарзи» Ривояти Муслим.

Ин ҳама аҳодис ва дахҳо ҳадиси дигар, ки ба ин маъно омадааст, далел бар он аст, ки бояд хонаҳои мусалмонон ҳамеша бо зикру тасбеҳу таҳлил обод бошанд, дар он бештар намоз хонда ва Қуръони карим тиловат карда шавад, зеро намози суннатро беҳтар аст дар хона бихонанд, на дар масҷид. Ҳамчунин дар ин ҳадисҳо манъ карда шудааст, то хонаҳоро ба монанди қабристон холи аз зикру намоз гардонем.

Ҳамчунин дар ин аҳодис моро ташвиқ ба қироати Қуръон дар хонаҳо мекунад ва хусусан сураи Бақара, зеро бо хондани ин сура шайтонҳо аз ин хона мегурезанд. Ҳар хонае, ки дар он ин ҳама шартҳо фаровон бошад, яъне дар он Худованд зикр карда

шавад ва намозҳои суннату нафл хонда шавад ва Қуръон тиловат карда шавад, чунин хона ба як мадрасаи бузург мубаддал мегардад, ки дар он ҳамаи истиқоматкунандагон, занону мардону фарзандон бар тоъати Худову Расул тарбият меёбанд. Чунин хонахоро малоика бештар зиёрат мекунад ва аз он шайтонҳо дур мешаванд.

Вақте хонаҳо аз ин ҳама сифот холи бошанд, онҳо ба монанди қабристон мегарданд, ки истиқоматкунадагони он мурдадилонанд, агарчи қисман зиндаанд ва дар чунин хонаҳо шайтонҳо истиқомат намуда, малоик аз он дури мечӯянд. Акнун худ қазоват кунед, ки холи касоне, ки дар чунин хонаҳо истиқоматдоранд, чи мешавад? Холи касоне, ки дар хонаҳои тарбият гирифтаанд, ки дар он ёде аз Худо набуд ва он ба монанди қабристон зулмат буд? Чунин хонаҳо таъсири баде мерасонад барои касоне, ки дар он сукунат мекунад. Холи чунин хонаҳо чи мешавад, ки ба ҷои хайр, ин хонаҳо манбаҳои фасоду фаҳш шаванд?

Хонаҳои, ки дар он филмҳои фоҳишагиро тавассути видео ва интернет тамошо мекунад ва суратҳои фасоду бад дар деворҳои он овезон аст ва ин ҳамаро фарзандон бепарво назорат мекунад.

Хонаҳои, ки бо наворҳои суруду оҳангҳои бемаъни ва ишқбози пур аст, дар он намоз намехонанд ва дар фикри ҷамъияту миллату дин нестанд.

Паёмбар (с) борҳо қасди онро намуд, ки рафта, тамоми хонахоеро, ки аҳли онҳо аз намоз қафо мемонанд ва ба масҷид ҳозир намешаванд, дар болои сари истиқоматкунандагонаш бисўзонад. Пас ҳоли онҳое, ки аслан намоз намехонанд, чи мешавад?

Соҳибони чунин хонаҳо аҳёнан дар ҷомеа аз мақомоти баланд бархўрдоранд, онҳо ё дар мансабҳои баланди ҳукумати қор мекунад, ё аз ҷумлаи сарватмандони кишвар ба шумор мераванд. Шайтон ба назди чунин ашхос омада, мегўяд: ту болотар аз он ҳасти, ки ба масҷид рави ва ҳамроҳи мардуми одди намоз гузори, зеро ин қор қадри туро дар назди мардум паст мекунад ва ҳайбататро аз дили онҳо мебарад. Пас чунин инсонҳо аз рӯи кибру ғурур намозҳои худро дар масҷид намехонанд. Ва баъзеҳоро молу мулк машғул намуда, масҷидро аз ёд мебарорад.

Дар ҳадиси шариф омадааст, ки чунин инсонҳо рӯзи қиёмат ҳамроҳи мутақаббирон маҳшур мешаванд.

Абдуллоҳ ибни Амр ибни Ос ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) боре намозро ба ёд оварда, чунин фармуданд:

«Ҳар ки намозро пайваста ҳифз намояд, дар рӯзи қиёмат барояш нур, бурҳон ва наҷот мегардад. Ва ҳар ки онро барпо накунад, на барояш нур мешавад, на бурҳон ва на наҷот ва чунин инсон дар рӯзи қиёмат ҳамроҳи Қоруну Фиръавну Ҳомону Убай ибни Халаф

маҳшур мегардад» Ривояти Аҳмад, Абуҳотим ва Ибни Мочча.

Дар ин ҳадиси шариф як нуктаи аҷиб аст ва он ин аст, ки шахси тарккунандаи намоз ё ба сабаби машғул будан ба мол, ё ба пул, ё ба вазифа, ё ба тиҷорат намозашро тарк мекунад. Ҳар ки намозашро ба сабаби машғул будан ба молҳояш тарк кунад, ҳамроҳи Қорун аст ва ҳар ки ба сабаби мулкаш онро тарк кунад, ҳамроҳи Фиръавн аст ва ҳар ки барои вазифа онро тарк кунад, ҳамроҳи Ҳомон аст ва ҳар ки барои тиҷорат онро тарк намояд, ӯ ҳамроҳи Убай ибни Халаф аст.

Эй бандагони Худо! Касоне, ки сифати хонаҳои худро ин гуна зишт кардаанд, ки он холи аз ёди Худо ва пур аз лаҳву фасод аст, онҳое, ки дар хонаҳо худ танбалонеро парвариш мекунанд, ки аз масҷид мегурезанд, арзиши ҳамаи укубутҳоро доранд.

Чунин хонаҳо ба дасти душманон вайрон гашта, аҳли он рӯ ба гурез меоранд ва билохира бехонумон мегарданд, ҳамчуноне, ки имрӯзҳо дар саросаричаҳон ҳазорон оила гирифтори ин мусибатанд. Ин ҳама ба сабаби он аст, ки онҳо неъматҳои Худоро нодида гирифтаанд ва дар хонаҳо тамоми маъсиятро раво донистаанд ва ҳар гуноҳ неъматро ба мотам ва ободиро ба харобазор мубаддал мекунад.

Эй бандагони Худо! Чизи дигареро, ки бояд хонаи мусалмон аз он пок бошад, ин сурат ва сағ аст. Абу

Талҳа ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) мефармоянд: «Малоика дар хонае, ки дар он сурат ё сағ бошад, намедарояд» Ривояти Бухори ва Муслим.

Дар ривояти Имом Муслим омадааст: «Доҳил намешаванд малоика ба хонае, ки дар он сағ ё тимсол бошад». Абухурайра (р) ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) мефармоянд: «Ҷабраил ба назди ман омада, ба ман гуфт: Ман дирӯз омада будам ва маро барои даромадан ба назди ту чизе манъ накард, магар ин ки дар пеши дар тимсолхое дидам ва дар хона пардае буд, ки дар он тимсол буд ва дар хона сағе буд. Пас ту дастур дех, то сари тимсол канда шавад ва он ба сурати дарахт гардад ва бифармо, то он парда бурида шавад ва аз он ду болиш бисозанд, то дар зер қарор гирад ва бифармо то сағро аз хона берун кунанд» Ривояти Абудовуд ва Тирмизи.

Ин ду ҳадис далел бар он аст, ки овехтани суратҳо дар деворҳои утоқҳо ва хона ҳаром аст ва далел бар он аст, ки ҳар ки ин корро бар худ раво бинад, уқубати камтаринаш он аст, ки малоик ба он ҷо намедароянд, ки дар ин ҳолат зиёни сахте мекунад.

Ҳамчунин ин ҳадисҳо далолат бар он мекунад, ки нигоҳ доштани сағ дар хона ва онҳоро беҳуда гирифта, дар кўчаҳо гаштан ҳаром аст. Сағро метавон дар ҳавли барои корҳои машруъ, монанди муҳофизати чорво, посбонии замин ва шикор

истифода бурд ва дар ғайри ин гирифтани саг ба сабабҳои зерин ҳаром аст.

Якум, ин ки даромадани малоикаи раҳматро манъ мекунад. Оё мўъминест пайдо мешавад, ки мўхтоҷи даромадани малоикаи раҳмат набошад?

Дуюм, аз савоби ӯ ҳамагӯза ду қирот кам карда мешавад, ки ин нуқсон ба бузурге аст. Мусалмон набояд савобҳои ба заҳмат дарёфт намудаашро ба ин осони аз даст диҳад. Қирот чунончи дар шарҳи ҳадисҳо омадааст, ба монанди кўҳи бузург аст.

Сеюм, дар ин кор мушобаҳат ба кофирон аст, ки онҳо сағпарварӣ мекунад. Чунончи маълум аст дар дини мо монанд шудан ба кофирон ҳаром аст. Паёмбар (с) мефармоянд: «Ҳар ки худро ба қавме ташбеҳ диҳад, ӯ низ аз ҳамон қавм ба шумор меравад» Ривояти Абудовуд.

Дар гирифтани сағ азияти ҳамсоғон ва роҳгузарон аст ва наҷосату палидии оби даҳони он ҳаром аст, ки имкони бенамоз кардани асбобу олот мебошад.

Эй бандагони Худо! Аз Худованд битарсед ва ба хонаи худ ва истиқоматкунандагони он аҳамияти бештар диҳед, то он хонаи исломии бо ёди Худо ва ибодат ӯ зиндагашта мубаддал гардад.

Шумо аз хонаи худ ҳама чизеро, ки ба одоби исломи муҳолифат мекунад ва ё ба гуноҳ бурда мерасонад, дур намоед.

Худованд мефармояд:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ
اللَّهَ كَثِيرًا﴾ سُورَةُ الْأَحْزَابِ ٢١

«Албатта барои шумо дар Паёмбар намунаи хуб аст. Барои касе, ки умеди Худо ва рӯзи охиратро дошта бошад ва Худоро бештар ёд кунад» Сураи Аҳзоб, ояти 21.

Эй бандагони Худо! Бояд хонаи мусалмон аз ҳар тараф маҳкам бошад, то аз чашмони бад дар амон афтад ва касоне, ки дар дохили он ҳастанд, битавонанд бо дили пур гаштугард намоянд ва мутмаин бошанд, ки ба сирру асрори онҳо касе воқиф намешавад ва касе наметавонад бидуни иҷозат вориди он гардад.

Худованд мефармояд:

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِّنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ سُورَةُ التَّوْبَةِ ١٢٣

«Эй касоне, ки имон овардаед, шумо ҳамроҳи касоне, ки шуморо азият медиҳанд, мубориза баред ва бояд онҳо дар шумо дуруштиеро эҳсос намоянд. Ва доништа бошед, ки Худованд ҳамроҳи муттақиён аст» Сураи Тавба, ояти 123.

Боз Худованд мефармояд:

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتَسَلِّمُوا عَلَىٰ
أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾﴾ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا

حَتَّى يُؤَدِّنَ لَكُمْ وَإِن قَبِيلَ لَكُمْ أَرْجِعُوا فَأَرْجِعُوا هُوَ أَزْكَى لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
عَلِيمٌ ﴿سُورَةُ التَّوْرَةِ ٢٨﴾

«Эй касоне, ки имон овардаед, шумо дохил нашавед ба хонаҳо ғайри хонаи худатон, то рухсат талабед ва ба аҳли он салом диҳед. Ин барои шумо беҳтар аст, бошад ки панд гиред. Пас агар дар он касеро пайдо накардед, воридаи он нашавед, то бароятон ичоза диҳанд. Ва агар барои шумо гуфта шавад, ки баргардед, пас шумо баргардед. Ин бароятон поктар аст. Ва Худованд ба он чи мекунад, доноост» Сураи Нур, оятҳои 27-28.

Ибни Касир (р) меғӯяд: "Рухсат талабед" яъне пеш аз даромадан ичозат бигиред. "Ва ба аҳли он салом диҳед", яъне баъди даромадан ба он хонадон салом диҳед. Баъди ин меғӯяд: Бояд дониста шавад, он касе, ки ичозати даромадан металабад, набояд дар пеши дар истода, ба хона назар кунад, балки бояд ба дигар тараф нигариста, дарро дар дасти росташ, ё дасти чапаш қарор диҳад.

Дар саҳеҳайн аз Паёмбар (с) ривоят аст, ки мефармоянд: «Агар касе ба даруни хонаи ту нигоҳ кунад ва ту барояш ичозат наодо боши, пас бо сангчае ўро бизани ва чашмонашро бикафони, ҳеҷ гуноҳе бар дўши ту нест» Муттафақун алайҳи Уқба ибни Омир(рз) ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) мефармоянд: «Шумо ҳаргиз ба назди занон дохил

нашавед. Марди ансорие пурсид: Агар бародари шавҳар бошад чи? Гуфтанд: бародари шавҳар ин марг аст» Ривояти Бухори ва Муслим.

Дар бародари шавҳар ва дигар хешони шавҳар хавфу хатар бештар аст, зеро даромадану баромадани онҳо осонтар аст.

Ин ҳадис далолат бар он мекунад, ки эҳтироми хонаҳои мусалмонон бузург аст. Даромадани бегонаҳо ба хонаи мусалмон дар вақти набуданаш хатари хеле бузург дорад, вале мутаассифона имрӯзҳо мардум ба ин мавзӯё он қадар аҳамият намедиханд. Баъзе занон дар ҳузури хешони шавҳар ба монанди бародар, амак ва тағои шавҳар ҳичоб намекунанд ва баъзеи дигар ба хонаи худ мардони бегонаро даъват намуда, бо ҳамсарони худ якҷо мекунанд, бо номҳои гуногун монанди ошпаз, ронанда, хидматгор ва ғайра.

Баъзеҳо занону духтарони бегонаро ба хонаи худ оварда, кор мефармоянд ва ҳар лаҳза ба назди онҳо медароянду мебароянд, гӯё онҳо аз маҳрамҳои ӯ бошанд.

Ин ҳамаро Исломи азизи мо саҳт манъ намудааст ва онро аз сарчашмаҳои фитна хондааст.

Мӯъмини баномус намегузорад, то бегонагон ба хонаи ӯ дароянд ва бо маҳрамони ӯ якҷо бошанд. Ӯ ба ҳамсар ва духтари худ иҷозат намедихад, то ҳамроҳи ронандаи бегона дар мошин савор шавад.

Ў намегузорад, то зани бегона дар хонаи ў бошад ва чун маҳрамон бепарво дар он гаштугузор намояд ва аз пеши рӯи ў ба монанди зану хоҳараш ба ин тарафу он тараф гузарад.

Эй бандагони Худо! Шумо аз Худованд битарсед ва аз бадии ин ҳама фитнаҳо барҳазар бошед ва ин фарҳанги пучу бемаъниро кўркўрона тақлид накунед, ки ин кори пурхатар аст. Шумо коре накунед, ки хонаҳои худро ба дасти худ ва дасти душманонатон вайрон кунед, дар ҳоле, ки худ беҳабаред.